

anok becsárának 10
m letenni.
valta után 2 egyenlő
r részlet után az
gyűtt a nagyenyedi
fizetni.
mittatni.
t azon kir. bíróság
roságánál tekinthe-

Csegezi,
kir. aljbíró.

NY.

nyvi hatóság által
elleni végrehajtási
erítés 170 frt tőke-
6% kamata 14 frt
gallapított valamint
ségeknél kielégítése
s nejelek az Oláh
84 \$70 1262 1383
sz. tjköbe Pujá Tofo r
2. alatti ingatlanaira,
si árban elrendette.
t 8 órákor Oláh
zatlanok becsárának
rban letenni.
ore után két
után 30 és 60 nap
eres napjától számi-
abóhivatal mint bi-
mittatni.
t azon kir. bíróság
g előjáróságánál te-
roságától.

Csegezi,
kir. aljbíró.

oványok,

et által kivá-
sek. Magastör-
oknak 25 kr.
s Gyógyi stb.
ot. Pendar, Sán-
Bezy, de May,
alodiságáért az
Winkler Albert

2-3

éltő bámu-

knál fog-
u az én
ontoir
im
z ara csak
kent.
ség.
yozott a elromolha
czal együtt 4 frt
k mutató szerkezet-
nélkül felbuzhatók
z. — Ilyen kedvező
let fogyatékán van
melyet kétszere
zetés vagy utóavé
kivitteli áruaktár

lj!

gép

ny a legvastagabb
gozik, esinos kial-
k a salonnak.
amely háztartás-
rt 95 krért varró-
tó kelendősege van,
nemcsakára elfogy-
zetés vagy utóavé
2S. kivitteli üzlete
6-6

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wakál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félésre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.

Nyiltér sora 15 kr.

A mi ügyeink.

Itt a tavasz s a gazdá válogathat a munkában, — igyekezve, hogy el ne késsék. — A rendes, megszokott termelési ágak közé egy új, némileg ismeretlen lesz ezuttal bevezetve, részben mint gazdasági kísérlet, részben mint a többinél sokkal jövedelmezőbb forrás szűk anyagi viszonyaink között, — a cukorrépa termelés. — A vállalkozók megbízottja már elkezdte működését, gazdáinkon van a sor beváltani ígéretüket. Figyelmeztetni talán nem is kell gazdáinkat arra, hogy mai napság a földmivelés sokkal több ismeretet és tapasztalatot igényel s ezt a cukorrépa-termelés még különösebb mérvben megkívánja, mint bármi más gazdasági ág. Az éghajlat, a föld minősége, a föld miveltése, az ahhoz való kézi és vonó erőre számított gépek ismerete és kezelése, — a mag minősége s a termelési eljárás mind többet kíván, mint a mennyit közönséges körülmények között megszoktunk, még a szorgalomból és tevékenységből is több kell, mint a legtöbb vidék gazdáinál látjuk.

Az itálárulási jog megváltásának kérdése is gazdáinkat érdekli első sorban. Ismerve vármegyénk viszonyait s áttekintéssel bírván már községeink helyzetéről, sajnálattal kell bevallanunk, hogy gazdáink sokat, nagyon sokat fognak veszteni; de nem annyira azért, mert e jog elvétetik tőlük, mint inkább — s legfőbbként — azért, mivel oly példátlan könnyelműséggel alig kezelték valahol e jövedelmet, mint nálunk. Minő szerződészek azok, melyek egy-egy derek izraelitát kiemelték a nyomorúságból! — Még az a legkisebb baj, hogy nem volt bélyeggel ellátva a legtöbb szerződés, — hanem e helyett ott vannak az adó-eltilkolások, — mert a bérlők legtöbbszörre kevesebbet vallottak be; ott a szerződések hiányossága, összezavarása

különbéle bérlettárgyakkal, s persze, a hol még a szerződés is megsemmisült, — e bajok még nagyobbak s a veszteség még fokozottabb. — Elég esetet tudunk, a hol a bérlő fizette az adót, a rovatokat, melyek szintén jövedelem-többlettel volnának beszámíthatók, ha — a szerződés egyáltalában megvolna. Bizony ily esetben az adóalap egyszerű elfogadása segít ki, legyen az akármilyen rosszul bevallva. De tovább megyünk: vannak községek, a hol oly rendezetlen viszonyok állanak fenn, hogy legfeljebb egy, olyan amilyen jogosult használta ki korosomáival az egész jövedelmet, — a többi pedig semmit sem kapott. — Ezen természetesen segít az arányosítás kérése, — de hogy mily mértékben segíti jövedelemhez a tulajdonát elhanyagoló birtokost, ki semmit sem mutathat fel szemben azzal, ki adót is fizetett, jövedelmet is huzott, — könnyű elképzelni, — ha még hozzávesszük azt a hosszú időt, melyet egy ily arányosítási eljárás igényel különböző jogorvoslatiaval együtt.

Am a törvény s az ehhez kiadott szabályzatok elég sok utmutatást foglalnak magukban arra nézve, hogy ki miként keresse a maga bajának orvoslását. De éppen az a sok módszer és bizonyítási eljárás mutatja, hogy mily gyengén gondoskodtak előzetesen birtokosaink jogaik védelméről és bizonyítási eljárásra alkalmas bérleti szerződésükről. Bármiként van azonban már a dolog, — figyelmeztetünk mindekit: használja fel a törvényhozás által a p r i l i s v é g é i g meghosszabbított időt s mert nem oly nehéz dolog eligazodni az utasításokban, melyeket minden 2 kros bejelentési iven megolvashatunk, — ne mulassza el senki a bejelentést kellően maga eszközölni, ha pedig oly nehézségek fordulnak elő, hogy azok elosztatása csak az ily ügyekben gyakorlatias szakértők közbe-

jöttével lehetséges, — forduljon egy jóra való ügyvédhez mielőbb.

Általában bizonyosnak tartjuk, hogy éppen ezen rendezetlen, a körülményeket felhasználni nem tudó helyzet változtatásával az állam határozottan jó üzletet fog csinálni községeink legnagyobb részében. Ohajtjuk, hogy a több jövedelmet oly hasznos művelődés és anyagi fejlődést előmozdító intézményekre fordítsa, melyek birtokosságunknak s népünknek, — az elvont haszon kárpótlásául, — gazdagon kamatozzon.

Nagyenyed város képviselői közgyűlése 1889. márczius 22.

A képviselők rövid üdvözlése után, elnöklő polgármester bejelenti, hogy az újv alkalmából nyilvánított üdv és szerencse kívánatokat Ö Cs. és Kir. Apostoli felsége legmagasabb köszönetének kifejezése mellett kegyesen tudomásul venni méltóztatott, — a derek és szorgalmas iparos s a közügyek terén folytonos érdeklődést tanúsított városi képviselő már néhai D u n a y G y ö r g y emléke jegyzőkönyvileg örökített meg s tudomásul vétetett, hogy helyét a képviselőben id. Kun József 1-ső póttag foglalta és hogy Szini János virilis képviselőt Makkai Domokos tanár fogja képviselni.

A városi sör regáléja és nemzeti szállodájának kapcsolatos történet bérbeadását Br. Splényi Henrik a Bethlen-főiskola jog- és jószágigazgatója fellebbezése folytán a II-od fokú határozattal együtt feloldó m. k. belügyminiszteri határozat vélemény-adás végett a legközelebb össze üléndő jogügyi bizottsághoz utasított.

Bejelentetik, hogy a nagyenyedi szabad tujakikötő és kirakó hely díjazási szabályrendelete, a Blau és társa Hamburgi céggel a 3. évi polgári failletekek csarokergőnek eladása felett kötött szerződés az illetékes miniszterek által helyben hagyattak — s a leány-iskolahelyiség kiépítésére kölcsönvett 10,000 forintóról szóló szerződés fogalmazványja előlegesen a m. k. vallás- és közoktatási minisztériumhoz bemutatása határozottat el.

A Kósa Anna alapítványát képező piaci ház fedelének, — mely teljesen elszórt, sőt leomlással fenyeget, —

TÁRCZA.

Márczius 15.
— 1889. —

Futó időnek röpké szárnyalásán.
Gyorsan szalad kimért körén a mult . .
Enyészet árnya vonva fel palástját,
Sok szép remény kihalt, vagy elfakult . .
Futó időben nincsen vesztő állás,
Haladni int a biztató jelen,
S míg a jövendő fátlyat tart előnkbe,
A mult idők emléke megjelen.

Elmult időnek fényugár köréből
E drága nap, dicsőfényt lövel felénk . .
Légy üdvözölve márczius Idusa,
Melyen hazánkra új derűt nyerünk!
Testvériségnek lelke szállt a földre;
Egyenlőség hangzot a tereken;
Szóttörte lánczát a lezárt szabadság,
S a honfi szív föllendült végtelen . .

Légy üdvözölve korszakalkotó nap,
Légy üdvözölve drága, nagy napunk!
Az alkotmánynak szent oltár-kövénél,
Ma háladalt imát áldozhatunk.
Fakadj virágot keblünk érzeménye,
Fonj koszorút belőle értelem,
Melyből a hősnak palma és borostyán,
A dalnokoknak friss babér terem!

A nagy napoknak tündöklő sorában,
Te állsz elől „Márczius tizenöt” . . .
A zaklatott szív fölvert lüktetése,
Virányidőn talált fel pihenőt.

Felleg gyűrűkből szétlővett a napfény.
Meleg fakadt, tenyészet éledett;
Az alkotmánynak éltető világa.
Megalkotó a várt új életet . . .

Pezsdult az élet . . . Nemzetünk virága,
Az ifjuság: tettekre lelkesült . . .
Szabad hazáért égett honszerelme,
Szív, ész s a kar egy czébra egyesült . . .
S midőn a költő ihletett szívének,
Szent hurjain feltört az érzelem,
Kárpát hegyétől habzó Adriáig:
„Talpra magyar!” viszhangozott szüntelen . .

Mind talpra keltek, mind a hős vitézek,
Titáni harcban védtek a hazát . . .
Bámulva nézte nemzetünk Klója,
A nyert babérok roppant halmazát . . .
Féllstenekben, hogyha hitt a hőskor,
Ujlvla lett az ősi hős regé,
Csodát csodára halmozott rakásra
Honvédeinknek hősi serege.

Lejárt a harc. Sötét pont lett „Világos” . .
Sok vortanút sirat földén Arad;
Hős martyroknak itt is omla vére,
A „Postarét” emléke fennmarad! . .
Vak éj borult volt nemzetünk egére,
Már azt hívők, hogy nem lesz virradat . .
Csüggedve álltunk, míg az éj-homajból
A róza uju hajnal kifakadt . . .

Hívó reményünk éledezni kezdett,
Szívünk verése jobban lüktetett;
Az alkotmánynak fényes napja feltűnt
Es tarthatánk megint szent ünnepet . . .
Szabad hazában ünnepelt a sajtó,
Egy jobb jövőnek láttuk zálogát . . .
Magyar hazánknak fényre kell virulni,
Mert földje szent, hős vérrrel áldozák!

Föl hát a dallal, zengjen hát az ajkon,
A honfi szívnek tisztá érzete!
„Bánhdvve már a mult és a jövendő,”
— Martyr-halállal sok szív véreze. —
Egy ezred éve birjuk ezt a földet,
Melyet megszerzett hős Árpád apánk . . .
O, hadd ragyogjon újabb ezred-évre,
A fölvirágzás drága napja rák!
O, hadd fakadjon mindenütt a jólét,
Legyen szabad a honfi érzélem! . . .
Magyar hazában mindenütt magyar szó,
Uralkodjék rónán s bérceken!
Testvéreink nyelve, hit-világa,
Legyen szabad, de egy a: „Miatyánk”:
„Légy áldva égtől, bölcsőt és koporsót”
Szolgáltató, szentelt magyar hazánk!”
Kerekes Sámuel.

„Resurgimus!”

Megtört a bűvölet, megszűnt a varázs, felnyílt a sir s mély tréből, a halál rémlakából, új élet mosolyg, elmúlt a zsbibasztó mámor, a kábult ájulás, a kinzó hypnotismus elvesztő lélek-ölő erejét: „Resurgimus!”
A föld kezdi felöltöni ünnepi pompáját; menyegzőre készül a természet, az eljegyzett élők ülnek lakodal-mukat a feltámadt halottakkal.
Idézlek ti fényes árnyak; jertek, jelenjetekek meg fénylő szellemek s szellem szivetek hozza dobogásba kiáltásom: „Resurgite!”
Jertek mondjátok el a mai kor törpe gyermekeinek nagy korotok mesékkel teljes, káprázatos, dicső tetteit, hogy tanuljanak meg lelkesedni az önfelelődozásig, remélni a hihetetlenben, hinni a kétségbeesések közt s tenni erős elhatározással; Resurgite!
. . . Ágyudörgés, fegyveresattogás, lönyerítés, harci

kiepítése és egyéb lakásokban is szükségelt javításoknak végrehajtására — a tanács annyival is inkább utasított, mert ezen teleknek 350 frt évi bér melletti haszonbérbe adása már elhatározottat s különben is az az épület a további sorvadástól megóvandó.

A város és helybeli kisedevőda tulajdonát képezett Erdelyi Urbán állam költségeinek a convertálás alkalmából elrendelt beváltása és kiesereléséről tanács előterjesztett elszámolása elfogadtatott, — egy előfordult eset alkalmából — tekintettel arra, hogy a közmunkaügy rövid időn törvény által fog rendeztetni, a helybeli önkéntes tűzoltók közmunka mentességét, az eddigi megállapodások és fennálló gyakorlat szerént kívánja továbbra is fenntartani, elvárja azonban, hogy minden önkéntes tűzoltó szabályrendeleti kötelezettségének pontosan megfeleljen.

Ifj. Veres Miklós köztudomás szerinti súlyos és sajnalatos betegsége miatt képtelennek érezvén magát az általa kibérelt tóthutca és középső malmait a városnak kezelni, azokat mindenképpen az általa elfogadott feltételek mellett korábbi volt malombérlő Scheidel József városi képviselőre ruházta át. S minthogy ajánlott új bérlő által, a törvényes biztosíték-nyújtás is elfogadhatóság teljesítetett, a bérletnek illyképeni átruházását tartalmazó szerződés elfogadtatott.

A helybeli Bethlen-főiskola előjárósága rendes kérészetet indított Nagyenyed város ellen — azon piaci területnek tulajdon jogon birtokában leendő átbocsátásáért, mely az iskola épület keleti szegletétől a „Sisak“ fogadó ház keleti szegletéig kivont egyenes vonal által bézárt három szögöt képezi, — tanács utasított ezen pert elfogadni és rendes uton lejártni.

Végül előterjesztik, hogy a múlt évben halálozás folytán üresedésbe jött 5 polgári nyil; — ezek sőt az ősi gyakorlat szerint először részesítettik a földnyillal nem bíró tisztviselők és képviselők névszerint az ujjon választott tiszti ügyész dr. Jenei Elek, rendszeresített tanács-irnok Sass Albert és id. Kuu József képviselő, a fennmaradt két földnyil kiosztása felett a gyakorlatban álló szavazás vezettévré be a 29 kérelmező polgár közül az első nyil a 25 legtöbb szavazatot nyert Székely Kiss Jánosnak — a második 20 szavazattal Zilahi Józsefnek adatott ki.

Benedek Károly beszéde.

(Folytatás és vége.)

Egyik nemzedék jó, a másik elmegy, nyomunkba új ivadékok lépnek, de a független Magyarország eszméje átszáll szent örökség gyanánt nemzedékről-nemzedékre, midőn idők teljessége bekövetkezik, a hazafiak őszinte lelkesedése, meleg hazaszeretete megfogja valósítani Magyarországot ama nagy, dicső jövőndőjét, „melyről annyi jósnak zengett ihlett szája.“

Legyen erős birodalunk, rendületlen hitünk Magyarországot jövőndőjében. Hiszen ha sokan is vannak még, kiknek szent meggyőződésük mindig csak Bécs felé nézni, kiknek szent meggyőződésük a kétfejű sas szárnyai alatt keresni

induló, csatazaj, rajta és jalkiállítás, halálhőrgés és eget verő vad szitok.

... Nem, nem így akartalak látni szabadságunk dicső félisteni, nem fegyveresen, kivont karddal, átlított szívvel és vértől párolgó aggyal, én diadallal megkoszorozottan, megdicsőítve, felmagasztalva ohajtlak látni!

S elnémult a fegyveresattogás, elhalt a csatazaj, megállt a vérfolyam, de a szellő panaszos, kinos sohaja rettentő átkot hord az árulókra, a ketté törött kardok szétszórtan hevernek a vértől párolgó pázsiton, könyező vitézek végzik az utolsó, nagy temetkezést s aztán a meggyalázott, eldobott fegyverek helyett vándor koldus botot vesznek. Egy magas, méltóságjeljes alak maradt legutóljára, némán, mozdulatlan fájdalommal szemlélve az új sirdombot; kezein két véresepp nyoma piroslik, egyik a gaz ellené, másik egy elesett hős kimosott sebeiből való; szemei egyikében köny rezeg, másika nyugtalan vágyódással keresi a hatalmas Isten igazságát, hogy hazájának egy szebb jövőt könyörögjön... s mind ezt nem találva itt vándor bottal indul felkeresésére, hisz innen elűző az emberek zsarnokoskodása még az isten igazságát is.

Nem ily álmot akartam én, szebb álmot adj nekem Istenem! Én az egyesülést akarom látni, a nagyszerű ölekezést; s nem a szétvonást, a pártoskodást, az egymásra uszított nemzetek torzalkodását!...

Idézlek első szerelmem! szívem egyetlen üdve, boldogsága, tünj elő, kelj ki sírdomból! Hozd meg egyszer dobogásba, tedd még egyszer boldoggá fásult szívemet; jer mutassuk meg a világnak a szeretet ölekezését, egyesülését az imádatlalt!

Kelj föl halottaidból, eltemetett, sokszor megsiratott első szerelmem, te fényes álom, tündöklő hazugság, nyugtalan vágyódás, vágyó rettegés! hadd hídje el a világ, hogy igaz, mit hazudtam: „boldog csak az lehet, a ki szeret s viszont szerettetik.“ Jöjj! arczod pirja adjon életet halvány arezomnak, mosolyod varázsa feledtesse panaszaimat, szemeid csillogugara szárítsa fel könyjeimet, pajkos

menedéket, niucsenek-é vezérferflaink, kiknek lelkében a nemzet geniusa él, kik érzik és értik, hogy mit kíván a magyar nemzet, mit kér az idő, mit igényel Magyarország joga, kiknek meggyőződése a nemzet meggyőződése, akarata a nemzet akarata, — kik azon uton haladnak, melyet a nemzet szive sugall? — Niucsenek magyar nőink — bizonyítja Arad példája, — kik mint hazánk ügyének apostolai, nemes lelkesedéssel teljesítik honleányi kötelességeiket? Niucsenek-é ifjaink, kik szent lelkesedéssel állanak sikra, hogy szembe szálljanak a kamairilla álnok törekvéseivel, hogy bizonyosságot tegyenek arról, hogy a márcziusi eszméknek hű bajnokai lesznek?

Csak buzduljunk, lelkesüljünk szent, nem es elhatározásra. Az édes anya foglalja gyermekének imájába a ma 41 éve proklamált eszméket.

Az édes atya regélje el fiának ama félistenek hős tetteit, kik örök dicsőséget szereztek a magyar névnek. A tanár buzdítsa növendékeit honszerelme, mely csodákat miveljen ha kell.

Es ti tüneményes napok élő emlékoszlópai — 48-iki honvédek, reszkető kezetekkel emeljétek magasra a zászlót, melynek avatott bajnokai valátok. Hadd legyen megvénhedt fejeteknek minden őszhajszála, arczotoknak minden barázdája nekünk élénken emlékeztető jel ama nagy napokra; lelkesítők olyan hős tettek kivívására, olyan fenséges áldozatok tételére, minőket ti hoztatok megdicsőült bajtársaitokkal.

Es te agg remete, te szent öreg, nemzetemnek ékesen szóló Demosthénése, kibem a nemzet geniusa oly nagyságban élt, mint még soha másban a világtörténelemben: vajha meglátnád, mint Nebó kegyérről a proféta az igéret földét!

Es te 3 halom és 4 folyó vidéke, imádot magyar hazá, legy nagygyá, dicsővé, mint nagy proféta id álmodák!

Ugy legyen!

Kolozsvári élet.

— márcz. 21.

Megenyhült immár a levegő, feloldódtak a tél jég-bilincsei; az utcákon javában árulgatják mosolygós arczu leánykák tavasz virágát, az ibolyát. Így mondaná el a poéta (akár fűzfa is), hogy itt van a szép tavasz!

A járdataposó pedig így beszél: Niucsen már utcáinkon jég, nyakunk veszélyben nem forog. A prêmes téli kabátot be lehet csapni, de cipőre jóra van szükség, mert tavasszal nagy a locs-pocs Kolozsvárt.

Ez volna tehát a helyzet manapság. Majdnem azt irtam, hogy a „hangulat“ békés, pedig épen nem az.

A legújabb képviselőházi botrányról szóló sürgönyököt izgatottan várják az emberek.

Politizáló csoportok sétálnak délben a főtéren és monostorutczán, elmerülésökben nem érve rá a városnak arra haladó szépeit megbámulni.

Egy-egy verkli „abczug Tiszát“ nyögdecsele, mihez

nevetéssé, édes suttogásod rázza fel még egyszer ez alvó, hamvadó szívet, hadd érezzen, szeressen, csalódjék s feledjen ismét; add vissza reményemet, — bár tudom ismét megcsal s újra fájni fog, újra szenvedek, — add vissza: én élni kívánok!

A sir nem mozdul, nem érti el kinos panaszomat, nem hiszen szívem új szerelmében s nem adja vissza meghalt szívetem. Oh! én nem hiszek a feltámadásban, nem! A kit elsiratnak, nem támad fel többé, még bosszu-állónak sem.

Fogadlak feltámadás, csalóka képzele a balga embernek; nem hiszek benned örök hazugság, nem hiszek a szerelemben sem, vagy adjátok vissza szívemet, reményemet!

Adjátok vissza szívemet, szerelmem nem is kérem, minek nekem az aranyos felhő, könyvesőt sir s az a földre hull, sárrá lesz! Csak szívemet adjátok vissza s én soh' se vesztsem el, mert megintom kételkedni, s nem ohajtlak senkitől szeretve lenni.

— Ne kételkedjél — sugá egy szellem-ajk — szíved nem fásult, nem szegényedett el, reményed nem halt meg... a halál csak a dajkamesék egyik rémalakja, s mikor az ember tudatára jut isteni eredetének, szemébe nevet e — még most rettetgett — lénynek... Halál niucsen, csupán változás; a változás kuféje az örökkévalóság, mert a változás örökkévaló... Szíved szeret ismét, újból; s szerelmed bármí vak, bármí okatlan, mindig elég erős arra, hogy remélni tanítson; s még remény nem halt meg a nélkül, hogy egy más remény ne ölte volna meg. Bizzál nemzeted szebb jövőjében, hisz a kegyelet ünnepeit ül, a hősök nyomán új hősök kelnek s a hősök nem szorulnak dicsősorura, ők meghódíták azt, mit oly sokan hiába koldulnak: az emberek becsülő szeretetét! Minden a szíve vetett mag megtermi gyümölcsét, a visszaemlékezés édes kintő boldogságát. Ne kételkedjél, hidj fiam, hidj édes anyádnak!

Térdre borulék: „Hiszem Uram az örök életet!“

Melitta.

fürge czipész-tanonczok nagy szorgalommal accompag-niroznak.

De óh csoda!

E válságos időkben nem adnak a színházban rémes darabokat; ez szinte roszul esik nekünk, kik annyiszor láttuk ott Hinkót; azaz hogy pardon!

A minap rémes darabbá vált — a jámbor, kopott „Piros bugyelláris“. Vendégszerepelt benne valaki, a kit olyan hírek előztek meg, hogy énekekben és játékokban egyaránt „jeles“.

Némely pesti újságlap meg sem várta, hogy az illető tényleg fellépjen s már előre is híresztelte s utólag is megírta, hogy minő „nagy sikert“ aratott a mi színpadunkon.

Pedig minden színházba járó ember véleménye egyhangulag ez:

— soha még ekkora bukás!

Hja, de hát körülbelül protekzio van a dologban.

Mert régen nem lehetett az ember nagy ur és pénz-es ember protekzio nélkül, az igaz, de legalább skribler, poéta és művész lehetett; ma már ez sem lehet.

Elég szomorú, de igaz.

A mit a multkor irtam, hogy Abonyi s a többi pályanyertes drámáiról darabját előadják, természetesen nem jó forrásból származott — mert az előleges tervzetben olvastam, melyről a multkor kimutattam, hogy több benne a „regény“ a valónál — de ez nem baj; szombaton áldozat a „Sziakötői“.

— Hol van a jó sör?

Szamosfalván.

Óriási bottkkel intenek a vörös plakátok az utcá-sarkokon, hogy Szamosfalva is van a világon. — Mennek is ki sokan szebeni sört inni.

Különbem nem lehet mondani, hogy unalmas az élet mostanság nálunk.

Egymást éri a bál, tánczestély és piknik. Az izraeliták multkori piknikje igen jól sikerült, valamint a tegnapi köri estély is.

Nem is esoda. A hol annyi szép asszony és leány van, mint itt Kolozsvárt, lehetetlen, hogy a mulatságok jól ne sikerüljenek. S a mulatságok majdnem mindegyike jótekoanyagelú s emberbaráti, valamint hazafias ozólokra igen szépen jövedelmez.

Et nunc venio...

Értem öreg Salamon Jánost, a jubiláns magyar muzsikust, kinek tisztelőre nagy ünnepszeg vala minap a redoutban.

Az egyesült cigányzenekarok huzták az estélyen nagy lelkesedéssel. Milyen muzsika volt az, a mit a 42 cigány megcsalekedett!

S milyenek voltak azok a hegedűszólok, melyeket öreg Salamon, ez a par exellence „magyar“ zenész játszott! Bizony sok jelenlevőnek lábbaft könybe a szeme arra az értelemmel teljes hegedűszóra.

Gyalui Farkas hírlapíró irta meg ügyesen a vén zenész életrajzát, melyet Gerő Lina olvasott fel.

Sándor József szép beszéddel köszöntötte fel a jubiláns. Volt még szavalt is s a végén nagy bankett, természetesen sok szép pohárköszöntővel.

E helyen is kívánjuk, éltesse az Isten öreg Salamon Jánost sokáig! Szócs Géza.

Műkedvelő-társulat jelmezes tánczestélye.

— Márcz. 23. —

Már hiába, két dolog nem fog megváltozni évezredek mulva sem: a csillagrendszer forogjon a nap körül s a jóra való, intelligens társadalmat a nők dirigálják. — E dönthetetlen igazságok ellenében volt és lesz bőven elég támadás, még több kifogás és szörnyű sok szémbeskedés, de nem lesz siker, nem lesz tartós, igaz győzelem; — végén meg kell adjuk magunkat az igazságnak, természetesen fenntartva és meghagyva a különböző rendű és rangú apprehensiók jogosultságát is, úgy a maguk gusztsusa és neveltsége szerint.

Ha nem egy rövid referáda körében kellene maradnom s ha „beesés lapunk“ hivatása és terjedelme is azt hozná magával, igen szép, hasznos és tanulmányos fejtegetésekbe boesátkozhatnánk, egy könyvtárra való példasorozattal világítani meg mindazok előtt tételünk dönthetetlen voltát, kik egy vagy más okból még nem volnának teljesen kapacitálva, — mellözve azonban a csökönysöket és a makacsokat, kik lépten-nyomon előállnak mefistófelesi kifogásaikkal. Ime, — elhagva a többi millió példát, — hivatkozhatunk a karácsonyi bazárra, a mult évi s az épen most folyó „jelmezes estélyre“! Ugyan ki tudott volna kedves hölgyeink invitátiójának, korteskedésének ellentállani?! Bizony mindaz, a kinek nem fájt a foga, vagy érzékenykedése miatt nem szokott folyton prüsszen-teni ezen nátha-járványos tavaszi napokban, — szívesen vette a meghívást, szépen felvette jelmezét s az ennél is ragyogóbb jókedv diszruháját s bevouult a városház terméibe velünk együtt, — némileg kipótolni a farsangi napok szomorúságát és csöndességét.

Csupa öröm ilyenkor rendezni. — Hölgyeink meghívogatják a jó ismerősöket, — sorba eljárnak egymáshoz s megállapítják a jelmezeket, meg is készítik nagy frissen. Cutiliont is akarnak, — meghozatják a mullatságos meglepetéseket s végül mikor már minden együtt van, —

akkor azt már most nézve egy Persze, holnap előtt rendezésére sem történő körülmény górt szok De a kos leírás kik jelmez sították a gyári Káro taghné, Tó Bocz Irma, Buda Irma, Olga, Moln Berta, Silló és még szízen igen sokan Folyovichn Emel egy vidám harsogtatta ezeket írjuk ujak és mu

16 lapra te ipar részve készítése s összes teen gépeket. E körülmény áll, helybeli hogy a gép kiállítás a gépeket h felől tájek társulatokba rendelkezésit. sem képeze ást pótolni ténktek, de kisse sietni ki vásárolni kezeése nem

— Sz osztályának enyedi ev. egyházközsé

— A felterjesztet belügyminis megkezdőd

— A hagyomány képviselőtér czészertten ez az ütött nagyon dia s megviselt gyobb vesz

— V nevű 6 éve meghalt. A ségért a m

— D képviselő t korában id halt. — A képzetebbe bókével!

— E betöltés és Wokál Ján

— A város adóh ben közhir házadó kiv ségében f. nak téve. b tekintés b annyival is nak tárgya

— A két regényt egyedre egyel kilátásba, m Pesti Hírlap mellékletet is hírlapirólalo ország határa vasút érteit neki lehetővé is újtság, nem hírek tekintet el. Nem esod mely osztály nem is egy,

akkor azt a megtisztelő felhívást teszik, hogy sziveskedjünk már most mi férfiak „rendezni”, — a mi a munkára nézve egyenlő egy kész ebédre való kivezetési invitatívóval. Persze, hogy ez is nagy szöveget ütött! Hogyan? három nap előtt hívni meg rendezőseget egy „grande balle” rendezésére?!

De elhagyva mindezt, s a jövőre szánva az aprólékos leírást, felsorolhatjuk azon kedves hölgyek névsorát, kik jelmezben való megjelenésükkel előzetesen már biztosították a mulatság sikerét u. m. Borsai Samuné, dr. Magyar Károlyné, Harmath Miklósné, Dr. Mátyásné, Szontaghné, Török Bertalané, Balogh Ilona, Bercesy Tima, Bocz Irma, Bodor Irma, Czirner Laura, Derzsi Ilonka, Buda Irma, b. Kemény Olga, Köblös Mariska, Ludvig Olga, Molnár Róza, Papp Cecé, Petki Mariska, Szöllösi Berta, Sillman N., Varró Róza, Will Adél, Winkler Flóra és még számosan vidékről. Ezenkívül pedig báli toilletben igen sokan: Br. Kemény Eudoráné, br. Splényiné, Petkiné, Folyovichné, Czirnerné, Török Gyöngyi stb.

Emelte a mulatságát a díszes körmenet, miközben egy vidám ifjakból összeállított bygonphon zenekar harsogtatta az indulókat általános tetszésre. A tánc, mikor ezeket írjuk, még foly. A kottillion figurák nagyjából újak és mulatságosak.

VEGYES HIREK.

— „Utmutatás a répa termelésére” cím alatt 16 lapra terjedő kis füzetkét adott ki a magyar cukoripar részvény társulat, mely röviden ismerteti a talaj elkészítése s a répa czélszerű művelése körül előforduló összes teendőket s megnevezi a beszerzésre legajánlatosabb gépeket. E füzetkét minden termelő megkapja. Hátrányos körülménynek tartjuk, hogy ámbár a vetés ideje küszöbön áll, helybeli érdekelt kereskedők nem gondoskodnak arról, hogy a gépgyárosok jó előre megküldjék s közszemlére kiállítsák a gyakorlat által kipróbált e szakmába tartozó gépeket, hogy azokat a gazda közönség látva s áruik felől tájékozást szerezzve, egyenként, vagyis kisebb társulatokba összeállva kellő időben tehesse volna megrendeléseit. Árjegyzékek, ha még oly részletesek is, soha sem képesek a közvetlen szemlélet által nyújtott tájékozást pótolni. Ugy tudjuk, hogy lépések ez irányban történtek, de eredményt még nem láttunk. Jó volna egy kissé sietni ezzel a dologgal s kezére járni a termelőnek, ki vásárolna szívesen, ha meggyőződhetnék, hogy költsége nem megy kárba.

— Simon Antal, a Bathlen-főiskola 3. ik elemi osztályának vezetője, f. hó 10-én egyhangulag a nagyenyedi ev. ref. egyházmegyébe bekebelezett bágyoni egyházközség lelkészül választott. Gratulálunk!

— A nagyenyedi orvos-gyógyszerész egyesület felterjesztett alapszabályai megerősítve érkeztek vissza a belügyminisztériumtól. A szervezési munkálatok közelebről megkezdődnek.

— A Kósa Anna-féle, városi szegényalap javára hagyományozott emeletes piaci ház Nagyenyed város képviselőtestületének a hó 22-dikén hozott határozata folytán czélszerűen ki fog javíttatni. Örülünk a határozatnak, mert ez az ültöt, kopott s összeomlással fenyegető ház már nagyon disztelen szomszédja volt a csinos leányiskolának s megviselt zsendely fedele meggyulás esetében a legnagyobb veszéllyel fenyegette a szomszédságot.

— Varró Ferencz helybeli gyógyszerész Aranka nevű 6 éves leánykája márczius 17-ikén tüdőgyulladásban meghalt. A közrészvét nyújtson vigaszt a súlyos veszteséget a megszorodott szülőknek!

— Dunay György, nagyenyedi cipész és a városi képviselő testület tagja, e hó 18-ikán legszébb férfi korában idült szervi szívjav következtében váratlanul elhalt. — A nagyenyedi iparosok közt egyike volt a legképzettebbeknek és legszorgalmasabbaknak. Nyugodjék békével!

— Egy jó háztól való ifju, ki a tizenkét évet betöltő és iskoláit jól végző, felvétetik, mint gyakornok, Wokál János könyvkereskedésében.

— Az adózó közönség figyelmébe. Nagyenyed város adóhivatala egy az általa közzétett hirdetményében közhírré teszi azt, hogy a f. 1889. évre megállapított házadó kivétési lajstromok, az adóhivatal hivatalos helyiségében f. márczius hó 22-től—31-ig közszemlére ki vannak tűve. Felhivataknak tehát a házbirtokos urak, hogy azt tekintsék be és a netáni folyamodásukat 15 nap alatt annyiival is inkább adják be, mert azok azontul nem fognak tárgyalás alapjául elfogdtatni.

— A Pesti Hírlap, mely a január—márczius énegyedik két regényt és két elbeszélést közölt Régenyecsarnokában, a jövő negyedik regények közt ismét egy szenzációs bűnügyi regényt helyez kilátásba, mely azonban nem fog egy hónál tovább tartani. Ad a Pesti Hírlap előfizetőinek külön kedvezményüként sorolási és zene-mellékletet is kizárhatunk s ezzel csakugyan egyedül áll a magyar hírlapirodalomban. Hogy minderről a mi történik, benn vagy az ország határain túl, a Pesti Hírlap gyorsan és kimerítőn szokta olvasóit értesíteni, azt a bel- és külföldi tudósítók egész legiója teszi neki lehetővé. Odáig fejlődött immár a hírlapírás nálunk, hogy nem is újsg, nem is hír az, mit nem a táviró közvetít s a megsürgönyözött hírek tekintetében is a Pesti Hírlap elvitatlanul első helyet foglal el. Nem csoda tehát, az a rohamos és példátlan mérvű elterjedés, mely osztályrészeül jutott s mely immár azt teszi szükségessé, hogy nem is egy, de két rotációs gépen nyomják. Miltán ajánlhatjuk tehát

a közkezdveltségű lapot magunk részéről is. Előfizetési ára negyedik évre 3 frt 50 kr., egy hóra 1 frt 20 kr. A kiadóhivatal (Budapest Nádor-utca 7. sz.) mutatványszámokat is szívesen küld egész hétig.

— A Manlicher-puska hét keserves lapot okoz szegény katonáinknak. Városunkban is megkapják az illetők a piros színű behívó jegyet, mely a lehető röviden, de érthetően adja tudtára Mars isten hátultöltő puskák fiainak, hogy a gyöngyölet apró gyönyörűségeire előre elkészítsék a civil életben elpubult testizmaikat. — Lesz laufsritt, lesz masirozás és puffogtatás quantum satis; a német tiszt urak újfent eszközbe fogják juttatni az apró és immáron feledésbe ment secaturákat, melyeket ajánlatos türelemmel végig hallgatni, mert különben lesz dolga kurta vasnak és dunkelnek. — Bizony, bizony Manlicher barátunk meggondolhatta volna a dolgot, hogy kár megszomorítani annyi ifju lényző és menyecske szívet egy emberirtó új puskáért!

CSARNOK.

Miranda.

Vidám nyári est volt, ragyogó fényben uszott minden. A szellő nem panaszos bucsudalt, de dioshymnuszt játszott varázsfuvoláján a rózsairallótól, madárdaltól terhes légtér a távozó nap után, mely oly szerelmes mosollyal csókodta össze még egyszer a fák egymásra hajló, ingó lombjait, hogy az ég azurkébe öltözött Istenasszonyának homloka elpirult féltékenységében.

Még az ég szélén állt a tétovázó nap, nehezebb esett megvárni a föld viritó ponyvájától; s már feljött a legfénylőbb csillag, leszállt az ég legszebb, legártatlanabb anyyala, hogy a mezei virágokból koszorút fonjon s hogy a csermely tükrében meglátva maga-alkotta menyasszonyi koszorúját, tapsoljon, nevéssen örömeiben. Az öreg nap bibor sugarai hűtlennek lettek s mind ez egy lényre veték összes fényüket, s azután megszügyenítette e csillag-szemektől, a kristály patak állhatatlan futó hullámiba ölék magukat; hisz ők nem tudnak az édes boldogságról oly sok szöpet beszélni, mint ezek az örökké kérdő, tenger mély szemek; az ő tüzők kilobbanóban van, mert napjuk leszáll, e szemek tüze ezután gyul fel, ha napjuk feljön.

— Miranda! hol vagy? — szölt egy hang, édes gyöngédséggel, szerelmes lágyssággal, mint csak édes anyk tudnak.

Pajkosan, nevetve szaladt elő a gyermek-leány a hívó szóra s úgy összecsókolá a lombok közül kilépo ifju nő arcát, szemét, száját, hogy az elfeledé megfeddeni bolyongásáért. S azután előre szaladt a gyepes uton, mely boldogan emelé könnyű terhét. A szellő pajkosan suttogott utána: „ha szived megszólal, enémül nevetéssed ezüst csöngése.” Egy rongyos gyermeket látott futtában s annak alamizsnául koszorúját adá.

— Ugyan hol járt, mennyit kerestek? — szölt látható örömmel a jó Sára néni.

— Még ki sem szabad mennem? — szölt durezásan a leányka, — ily szép időben is benn üljek?!

— Jó, jó, édes aranyos kisasszony! nem mondtam semmit, csak gondoltam, hogy mint egykori dajkája, megkérdezhetem; jó, nem mondtam semmit, az öreg cseléd semmit sem mondott, — replikázott Sára néni.

— No ne haragudjék édes Sára néni! — szölt, megcsókolvá a leányka — ime, milyen szép virágot szedtem, ezt magának hoztam . . .

A jó öreg szemek könnyel teltek meg s aztán nem akart kifogyai a leányka dicséretéből; ismét és ismét elmondta az érkező édes anyának milyen áldott, jó leányt Mira kisasszony.

Az idő tett; gondtalan örömben tölté gyermekéveit Miranda s napról napra szebb, nyájasabb lett, de föllobbanó hirtelensége, heves meggondolatlansága is együtt nőtt szépségével, mint a legtöbb egyetlen gyermeknél megtörténik.

Egyszer nagy bált rendeztek a szomszéd nagy városban, ezen akará bemutatni Eöri grófné leányát, Mirandát. A termék fényben usztak, csillogó ragyogás, vakító pompa mindent: boldog, megelégedett, mosolygó arczok jártak a sima parketten. Megérkezett Eöri grófné is leányával, a vidék híres, csodált szépségével. Az udvarlók körülfogák az ifju leánykát s mindenik határozottan állítá, hogy szebbet még nem látott, s ki szemébe nézhetett, hajlandónak nyilatkozott a matematika legnehezebb tételeinek megtanulására, csakhogy e csillagokat vizsgálhatná; mindenki boldog volt ki egy szöt szólhatott, egyet fordulhatott vele. Övé volt az est diadala.

Az első négyest egy magas, szöke ifjuval járta, itt mutatták be neki. Az ifju oly ügyetlenül mozgott, minden figurát elvétett. olyan szorakozott volt s midőn kis kezét érinté, egész teste mintegy galvánütésre, megrezdült. S Mirandának ugy tetszett ez az ügyetlenség, bár nem is sejté, hogy ennek ő az oka.

A bálutáni napon hallgatag, nyugtalan lett az eddig pajkos, nevető gyermek; szemé előtt folyton a tömjénező sokaságot látta s az oly jól esett szívének; okát keresé és kitalálá, hogy ő s z ö p, ezzel a hiúságnak megvölt vetve az alapja s minél többet foglalkozott e gondolattal, annál inkább meglepé szívet bizonyos önhitséggel, mit a környezet megváltozott viselete — mely ezután nagy lánynek te-

kinté — göggé fokozott. A körülte tolongó ifjuság közül mindegyre kivált egy alak, egy magas szöke ifju, ábrándos arczán ott ült a pir, szemében valami eddig értetlen, most Miranda által is sejtett vallomás, egész lényében valami félték, nyugtalan boldogság. S Miranda megismerte: „ez ő”.

Azután többször találkozott ez ifjuval, szíve mindinkább eltelt vele, neve maradt csak „ő”, de a szerep megváltozott; ezután Miranda pirult el, ő tett félszeg mozdulatokat s remegett egész testében, ha látta „ő”-t, kit látni vágyott s aggdótt, szomorú volt, ha nem láthatá.

Az ifju később rendez látogatója lett az Eöri családnak, hol a szellemes derék ember csakhamar közbecsülest érdemelt ki. Miranda előtt minden vezettét érdekéből, semmi iránt sem érzett oly nagy fogékonytságot, mint eddig, csupán „ő” iránta fokozódott vonzódása s Miranda szerette, imádtá Ercsey Róbertet.

A családban a legszívesebben látták Róbertet, mindenké, de főleg Miranda. Órákig elbolyongtak a pompás parkban, édes szerelemről, epédő boldogságról usogva; a kis csermely, a vadszőlőtől befutott lugas sok epédő sohajnak, sok titkon rabolt, szívesen adott csókknak voltak tanui.

Egy nyári napon egy gazdag ismerős család jött látogatóba; ott volt velök Miranda barátja Jolán is. Valami kimondhatlan érzés lepte meg Miranda lelkét a deli, barna leány láttára, kinek nagy, fekete, lélekbe-ható szeméi, rózsapiros mosolygó arca, selyem, hollófürtjei, édes zenéjű szavai megrázták idegzetét, érzé, hogy ez a nő is szép. Róbert egész hét napi ott-tartózkodásuk alatt vidáman társalgott a szellemes leánnyal, ki őt barátjává fogadta. Miranda megrázkódott bele, valahányszor beszélni látta őket, alig bírta elfolytani könyeit, kitorrésát, féltékeny lett reá, vetélytársát látta benne. Gyermeki tapasztalatlansága feledé, hogy mily sok szép nő van e világon s mind annyi vetélytárs lehetne, ha nem az volna legszébb, ki szívünket fogjul ejtette. Róbert édes szerelemmel beszélt hozzá, mint eddig, de ez nem bírta elalattani lelkét; ő csak elrejténi, de megölni nem bír az életre hozott kigyót. Ejei nyugtalanok voltak, folyton mardosá lelkét a féltékenység furijája.

Egyszer könnyes szemekkel fogadta a belépő Róbertet, az ifju kérdezősködött fájdalomra után.

— Haddjon el engem Róbert! sok fáj, minden fáj, de leginkább az ön hűtlensége az, a mi fáj — szöla ingerült reszkető hangon. — Igen; én önt szerettem, szerettem polgári származása daczára, szerettem hibáit is s ön ezért hála fejében szívem zuzá szét.

— De ugyan Miranda! — szöla közbe esdő, akadozó hangon az ifju.

— Ön Jolánt szerette, szereti most is s mind ezt eltitkolta eddig; ne mentesse magát; mind ez hasztalan; én hiszek szemeimnek inkább, mint az ön csalárd szavainak, melyek már is oly sok fájdalmat okoztak nekem. Távozzék! nem akarok örül hallani! — s ezzel ott hagyta az ifjut, kinek bálmulásában, fájdalomában jártányi ereje alig volt; kábultan tántorgott ki a szobából, hol annyi boldog órát töltött; szívéen volt sebezve, fájt e seb, mert nem érdemelte s hiúsága is sértve volt; ő a polgári származásu, nem érdemelte ezt, ő nem hazudott soha!

Miranda csakhamar megbánta tettét, hevesességét, de sokkal inkább hitt szépsége törhetetlen varázában, mint-hogy ne várta volna Róbertet; várta s minél tovább hasztalanul várta, annál inkább hitt feltevése valódiságában.

Róbert ezalatt betegesen feküdt, lelke megrázkódottá börtönét s az erős férfi ágyba dőlt. S miranda várt, gondolta éértett büszkesége és szerelme küzdenek s hitte, hogy utóbbi győzedelmeskedik.

Végre türelme kifogyott, fellobbant heves meggondolatlansága s elhatározta bosszút állani. Bármi legyen is az oka, miért Róbert távol marad, akár büszkesége nem engedi, akár, mert igaz, mit ő mondott — lakoljon érte.

Három hét múlva felkelt Róbert s első dolga volt Mirandához menni; hogy elmondja neki: nézd, érted lettem rom, kisértet, szerelmed nélkül nem élhetek, add vissza bizalmadat, esküszöm soha se szerettem senkit rajtad kívül s most is csak téged imádlak! Bekopogtatott, bebecsáták.

— Ah Ön itt! Ercsey Róbert ur — szölt gunyos mosollyal Miranda — mivel köszönjem meg e váratlan szerencsét?

Nemde azért jött, hogy beismerje, hogy igazam volt, mikor azt mondtam, hogy ön engem soha sem szeretett, hogy rangom, vagyonom kápráztatják el szeméit s a szívvel nem is gondolt, mig nem szólalt meg önben s az enyém akkor is . . .

Róbert mentegelőzni akart e váratlan megtámadásra.

— A Hidvégi Jolán völegényével nem vitatkozom! Róbert tördelten valami affélet mondott, hogy mit sem ért.

— Nem érti?! . . . Csodálkozom! Nézze uram — s ezzel elé tartá a lapot. — Olvassa!

Róbert szikrázó tüzkarikatát látott a papíron gomolyogni.

Hát elolvassom én! Eressey Róbert eljegyezte Hidvégi Jolánt!

A terr sikerült, a dőfés szíven találta, alig volt ereje lábán állani. Vadul ordított fel s azzal bucsuzatlan rohant a szobából.

Sok szerencsét! — csengett utána a hosszú folyosón Miranda gunyos nevetése kinek kielégített büszkesége, ellene kinjának látása feledteté e perczen, hogy annak a kintzolt szívnek egyik fele az ő kebelében ver-gődik még.

A gyenge férfi most megerősödött, visszanyerte teste rugékonyságát, most büszkesége, jelleme volt sértve a grófnő gunyos szavai által s egy nő jövője, beacélete forgott kezében; perczig sem habozott... Megkérte a Jolán kezét, az ifjú lány nem viseltetett ellenszenvvel Róbert iránt s így mivel családjuk vagyoni állapota is nagy változáson ment keresztül, a szülők is beleegyeztek — egy évre kitűzték a menyegzőt.

A család vagyona csak nem szét mállott, Róbert ezt nem bánta, hisz a nő őt imádta s ő teljes lélekkel szerette, másfelől így nem vethették szemére, hogy vagyoná-ért vette nőül.

Évekkel a történet után egy 6 éves szőke gyerek játszadozott a kisvárosi sétatér porondjában, távolabb egy padról egy ifjú nő és férje szemlélték boldog szerelmük legnagyobb boldogságát, az ifjú Eressey Róbert; mikor egy lefátyolozott hölgy haladt el a gyermek mellett, lehajolt hozzá s megcsókolá, szemei könnyel teltek meg... s azután szólanul gyorsan haladt el a boldog pár előtt.

— Ez ő volt! — mondá a férj, forró csókot lehelve neje kezére.

— Szegény barátnóm! — sohajta a nő s mind a hárman megbocsátottak neki.

Melitta.

KÖZGAZDASÁG.

Az új osztrák sorsjegytörvény.

Az utóbbi esztendőben végbement gyakori és töme-ges sorsjegykibocsátások az osztrák kormányt, oly intéz-keésre bírták, mely jövőre nagy mértékben meg fogja nehezíteni, sőt részben lehetetlenné fogja tenni Ausz-riában az új sorsjegyek forgalombahozatalát. Mint a „Pénz-ügyi Utmutató“ írja, az osztrák kormány már a legutóbbi években is nem jó szemmel nézte az új sorsjegykibocsá-tásokat és ez volt az oka annak is, hogy pl. az olasz vöröskereszt sorsjegyek hivatalos tőzsdéi jegyzését az érdekeltek nem tudták keresztülvinni.

A törvényjavaslat, melyet Dunajevszky pénzügymin-ister legutóbb a reichsrath képviselőháza elé terjesztett, hatályon kívül helyezi azon 1860-iki rendeletet, mely eddig a külföldi sorsjegyek forgalmát Ausztriában szabá-lyozta és a melynek rendelkezései nálunk is a lottójöve-déki törvényben lényegileg érvényben vannak.

Az új osztrák törvényjavaslat főbb vonásaiban a kö-vetkező intézkedéseket tartalmazza: 1. §. Sorsjegyeket (a javaslat „nyereménytel felruházott kötvények“ kifeje-zést használ) csak külön törvény alapján és az állam czéljaira szabad kibocsátani. Minden más sorsjegykibocsá-tás tiltva van. 2. §. Külföldi sorsjegyet tárgyzó szerző-dések érvénytelenek. 3. §. A 2. §. értelmében nem érinti azon külföldi államok által vagy ezek garanciája mellett kibocsátott sorsjegyeket, a melyek 1889. évi márczius 1 előtt lettek Ausztriában forgalomba hozva, ha és a mennyiben e sorsjegyek az 5. §. értelmében lebélyegez-tettek. 4. §. Magyar államsorsjegyekre a 2. §. intézke-dése nem vonatkozik. Az 1889. évi márczius 1. előtt kibocsátva egyéb magyar sorsjegyek is meg vannak Ausztriában engedve, a mennyiben a 5. §. értelmében lebélyegeztettek. 5. §. A 3. és 4. §§-okban lebélyegzésre engedélyezett sorsjegyeket jelen törvény kihirdetésétől számított 30 nap alatt a rendeleti uton közléseendő hi-vatalok valamelyikével lebélyegzés végett be kell mutatni. A bélyegilleték a sorsjegy névértéke után a III. fokozat szerint számítatik, de nem lehet kevesebb 25 krajnál egy sorsjegy után. A 4. §-ban említett sorsjegyek lebé-lyegzése díjmentesen történik. 6. §. A ki az 1. §. szerint kitiltott sorsjegyet birtokol, azt eladja, vagy ilye-nekkel való ügyleteknél közreműködik 50—500 forintig terjedő bírságra ítélhető a sorsjegyek egyidejű elkob-zása mellett.

A mint a törvény fentebb vázolt rendelkezéseiből látjuk, Ausztriában ezentul igen szigorúan fognak elbánni az idegen sorsjegyekkel. Magyarországot mégsem tekin-tik külföldnek — a multa nézve, mert pl. a Bazilika és Vöröskereszt sorsjegyeinket, díjmentesen fogják lebé-lyegezni.

Ellenben az Olasz vöröskeresztjegyek, a szerb 100 frkos és 10 frkos csak annyiban lesznek Ausztriában for-galomképesek, a mennyiben lebélyegeztettek, illetőleg a III. fokozat szerinti bélyeggel ellátottak. Érzékenyen fogja az új osztrák törvény sújtani a magyar nyeremény-zálogleveleket, a melyekből most szándékoznak egy új sorszatot kibocsátani és alighanem lehetetlenné fogja tenni a görög 10 frkos sorsjegyeket, melyeknek f. hó 26-ikára tervezett kibocsátását a bécsi Unionbank kény-telen volt beszüntetni.

Miután az osztrák sorsjegytörvény fentebb érintett 4. §-a értelmében a magyar állami és magán sorsjegyek, a mennyiben 1889. márczius 1 je előtt hozattak forga-lomba, kedvezményben részesíttetnek a többi külföldi sorsjegyekkel szemben, nagyon természetes, hogy ezen sorsjegy ára emelkedni fog, mivel nem valószínű, hogy a közönség érdeklődését a sorsjegyek iránt az osztrák tör-vény intézkedései csökkenteni fogják. Sőt inkább állit-hatni, hogy a külföldi sorsjegyek forgalmának betiltása illetőleg megnehezítése, a belföldi sorsjegyek iránt fo-kozni fogja a keresletet.

Ennek előjelei már is mutatkoznak abban, hogy márczius 16-ikáról márczius 18-ikára, tehát egy nap alatt az összes magyar sorsjegyek drágultak.

Az osztrák kormány ezen legújabb intézkedése azonban alighanem a magyar kereskedelmi miniszteri-umnak is alkalomul fog szolgálni arra, hogy mihelyt a fontosabb törvényhozási teendők elvégzése azt megengedi, hozzálasson az értékpapírokkal s különösen a sorsjegyek-kel vajó üzlet szabályozásához, illetőleg az e részben fen-álló törvények reformjához.

Igy az ugynevezett sorsjegytársaságokról szóló tör-vényjavaslatot kellend végleg elkészíteni és időszertű volna, ha egyuttal a részletgyűleletről szóló 1883. évi törvény is módosíttatnék, mivel a gyakorlat azt mutatja, hogy e törvény számos kibuvót enged, melyeket lekiismeretlen üzések igen ügyesen tudnak a saját előnyükre, de a kö-zönség kárára kihasználni. E mellett bizonyára megfon-tolandó lesz, vajjon az államkincstár érdekében is nem mutatkoznék e észszerűnek a sorsjátékok iránti hajlan-dóság olynemű megadóztatása, mint a hogy azt most Ausztriában tervezik.

Részünkről melegen ohajtjuk, hogy a földmivelés-ipar és kereskedelmi miniszterium mielőbb alkalmat ta-láljon az értékpapírok forgalmának nagyon is szükségeseé vált újabb szabályozására.

A budapesti értéktőzsdéről.

A „Pénzügyi Utmutató“ jelentése.

Az a mélyreható válság, melybe a párisi tőzsdét a réz-speculatio sodorta, a leghatalmasabb pénzerők közbe-vetése daczára csak enyhült némileg, de nem szűnt meg egészen. A Coniptoir d'Escompte részvényeinek árfolyama hanyathomlok rohan lefelé és ezt megakadályozni sem a Rothschildok, sem a francia nemzeti bank segélyactiója nem képesek. Mert hiába: minden pénzintézet a nagy közönség bizalmán alapul és ha egyszer e bizalom meg-rendült, nagyon nehéz azt visszaállítani.

A párisi események tartózkodásra bírták a többi tőzsdéket, ez okból a közelebbi mult héten tőzsdénken is vontatott volt a fargalom a nélkül azonban, hogy a ve-zető papírok árfolyamai lényegesen változtak volna.

Az állampapírok száma aránylag szilárd, járadékok még kevéssel javulnak. Bankrészvények is emelkedtek. Vasuti részvények közül osztrák-magyar államvasut párisi eladásokra nyomott. A helyi értékpiacon bányarészvények, egyes takarékpénztárak iránt mutatkozott érdeklődés. A sorsjegypiacon legutóbb jelentékeny áremelkedés állott be. A valuta szilárd.

A fontosabb papírok árváltozása következő.

	márcz. 11.	márcz. 18.	Változás.
Magyar aranyjáradék	101.25	101.60	+0.35
„ papírjáradék	94.05	94.25	+0.20
„ hitelrészvény	306.75	309.75	+3.—
„ vörös kereszt sorsj.	12.75	13.25	+0.50
Bazilika sorsjegy	7.75	8.25	+0.50
Közm. arany	5.58	5.58	

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY TÜRÖK BERTALAN.

Kiadó-tulajdonos WOKÁL JÁNOS.

Vizsgáljatok meg mindent s a legjobbat válasszatok!

Ezerszeresen kipróbált s orvosi tekintélyek és számos magános bizonyítványaival kitüntett készítmények.

Dr. MILLER mohnóvénynedve, meglepő hatású köhögés, rekedtségnél, torokfájás, nyálkásodás, kezdődő tüdőgümónél és egyal-talan a légzőszervek minden gyuladásánál, Tégelyben gyermekek és felnőttek számára. Egy tégely ára 50 kr.

Miller tyukszembalzsama,

Csalhatatlan szer tyukszemek, szemülesök és fájdalmas bürkeményedések ellen. Ara egy dobozban levő üvegesének ecset-tel és használati utasítással együtt 48 kr.

Beküldetett:

Tek. Miller J. gyógyszerész urnak Brassóban. Ide csatolt 6 o. é. forintért kérem küldjön nekem postafordul-tával még 10 dobozzal az ön kitűnő tyukszem-balzsamból; e szer engem meglepő rövid idő alatt megszabadított alkalmatlan tyuksze-memtől. Plojesti, 1888. szeptember 6-án.

Dr. Margineanu, tanár.

Valódián kaphatók: Nagyenyeden Bisztritsányi Leios fűszer-kereskedőnél. Szászrégenben Vermscher B. gyógyszerésznél. Deesen Nick F. fűszerkereskedőnél. Osizszeredán Leichl F. néli. Beszterezén Fleischer testvéreknél. Gyulafehérvárt Fröhlich F. gyógyszerésznél. Fogarasban J. Bergleiner, Sternborn J. és Glein R. gy. szerészeknél. Nagyzenben Reizenberger F.-nél.

Központi küldeményezési r a k t á r: MILLER J. gyógyszerész — Brassóban. — 5-8

Nyomatott Wokál Jánosnál Nagyenyeden. 1889.

2656-1888.

tkvi

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság által közzétetik, hogy

a nagyszebeni Albina takaré és hitelintézetnek Marginián Dumitru elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a vég-rehajtási árverés 26 frt 89 kr tőkekövetelés és ennek még pedig 12 frt 17 krnak 1886. évi június hó 1-től, 14 frtnak pedig 1886. évi december 1-től járó 8% kamata 10 frt 75 kr perbeli és végrehaj-tási már megállapított, valamint jelenlegi 7 frt 50 kr, és a még fel-merülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedő Már-gineau Dumitrunak a monorai 288. sz. tjkönyvben A+ 1-13. s 15. rendsz. alatt foglalt ingatlanaira 555 frt megállapított kikiáltási ár-ban elrendelte.

A 14. rendszám alatti részlet időközben ezen telekkönyvből lejegyeztetett.

Az árverés 1889 évi április hó 13-ik napján délelőtt 10 órakortartandó nyilvános árverésen Monora községánál fog megtartatni.

Árverezni szándékozik — végrehajtató kivételével tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy ovadékképes értékpapirban leteni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltá után három egyenlő részben 15, 30 és 45 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt a nagy-enyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beáramítani. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóságnál és Monora község előjáróságánál tekin-tetők meg.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság. Nagyenyed, 1888. december 18-án.

Csogezel, kir. aljbíró.

4047-1888.

tkvi

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság által közzétetik, hogy

a nagyenyedi ev. ref. Bethlen-főtanodának, Dán Mihaila lui Gavrilla és Kilya Juon és társa elleni végrehajtási ügyében vég-rehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 240 frt tőkekövetelés és ennek 1878. évi július hó 1-estől napjától járó 8% kamatai 20 frt per-beli, 41 frt 27 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 11 frt és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett vég-rehajtást szenvedő Dán Mihaila I. Gavrillának és neje Kobla Mariának a középorbói 58. sz. tjkvben 1. 2. és 8. r. sz. alatt foglalt fekvők 179 frt kikiáltási árban, továbbá Kilya Juon végrehajtást szenvedőnek 95 sz. telekjegyzőkönyvből Dán Mihály és neje Hoportján anika 131. sz. telekjegyzőkönyvébe átjegyzett 105. és 106. hszám alatt foglalt fekvői 200 frt kikiáltási árban, továbbá a középorbói 95. sz. telekjegyzőkönyvben 2. rend 215. 217. 218. és 219. hszám alatt foglalt felelő részben Kilya Juon végrehajtást szenvedő, a másik fele-részben Kilya Indrój nevén álló fekvőre 9 frt kikiáltási árban, végre Kilya Juonnak a középorbói 97. sz. telekjegyzőkönyvben A+ 1. 2. 3. 4. 5. 6. és 8. rendszám a. foglalt ingatlanaira 131 frt megállapi-tott kikiáltási árban elrendelte.

Az árverés 1889. évi május hó 15-ik napján délelőtt 10 órakor Középorbó község előjáróságánál fog megtartatni.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át készpénzben vagy ovadékképes értékpapirban letenni, az ev. ref. Bethlen-főtanoda kivételével, mely bánatpénz nélkül árverezhet.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre váltá után 2 egyenlő részben 30 és 60 nap alatt, minden egyes vételári részlet után járó 6%-os kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beáramítani. Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint tkvi hatóságnál és Középorbó község előjáróságánál tekin-tetők meg.

A kir. járásbíró, mint tkönyvi hatóság Nagyenyed, 1888. december 31-én

Csogezel, kir. aljbíró.

Nemes gyümölcsfa-oltványok,

a nagyenyedi Gyümölcsészeti Egylet által kivá-lasztott kitűnő fajokból. 4—5 évesek. Magastör-zsűek. Darabja 35 kr. Egyleti tagoknak 25 kr. Alma fajok: Batul, Ponyik, piros Gyógyi stb. Körtefajok: Nyári és őszi Bergamot, Pendár, Sán-dor ezár, Ferdinánd trónörökös, Bezy, de May, Gróf Zichy Ottó stb. A fajok valódiságáért az egylet jót áll. Megrendelés dr. Winkler Albert egyleti pénztárnoknál Nagyenyeden. 3-3

Egy csaknem egészen új kanapé és 6 karosszék,

— költözködés miatt, — azonnal eladásra kerül.

Hol? Megtudható a kiadóhivatalnál.